

A epístola de Santiago

O traballo requirido na epístola de Santiago que di ter fe (crenza) é o traballo que remata a perseveranza (Jas 1: 4), é dicir, é seguir crendo na lei perfecta, a lei da liberdade (Jas 1: 25).

A epístola de Santiago

Introdución

Santiago o Xusto, posiblemente un dos irmáns de Xesús (Mt 13:55; Marcos 6: 3), é o autor desta epístola.

O irmán Santiago só se converteu despois da resurrección de Cristo (Xoán 7: 3-5; Ac 1:14; 1 Cor 15: 7; Gal 1:19), converténdose nun dos líderes da igrexa de Xerusalén e foi nomeado un dos os piares da igrexa (Gal. 2: 9).

A epístola de Santiago está datada ao redor do 45 d.C. C., moito antes do primeiro concilio de Xerusalén, que tivo lugar ao redor do 50 d. C., que fai a epístola máis antiga do Novo Testamento. Segundo o historiador Flávio Josefo, Tiago foi asasinado ao redor do ano 62 d. Ç.

Os destinatarios da epístola son xudeus dispersos convertidos ao cristianismo (Jas 1: 1), de aí o ton austero e a linguaxe propia dos xudeus.

Cando escribiu esta epístola, Santiago tratou de opoñerse á ensinanza xudía de ter fe no único Deus, coa ensinanza do evanxeo, que é ter fe en Xesucristo, porque é inútil dicir que cre en Deus, pero que non obedece o mandamento de Deus. Deus,

que é crer en Cristo. O enfoque de Santiago lémbra-nos o que Xesús ensinou: “NON deixes que o teu corazón se preocupe; ti cres en Deus, ti tamén crees en min ”(Xoán 14: 1), mostrando a relevancia do tema abordado en función do público obxectivo: os xudeus convertidos ao cristianismo.

Non obstante, un malentendido sobre a epístola de Santiago estendeuse por toda a cristiandade, que defendía a salvación por obras, opoñendo ao apóstolo aos xentís, que defendían a salvación pola fe.

O malentendido do enfoque de James fixo que Martin Luther aborrecera esta epístola, chamándoa “epístola de palla”. Non puido ver que a ensinanza de Santiago non é diferente á ensinada polo apóstolo Paulo.

Resumo da Epístola de Santiago

A epístola de Santiago comeza cun exhorto á perseveranza na fe, xa que na perseveranza conclúese a obra da fe (Xac 1: 3-4). Quen soporta probas sen esvaecerse é bendito, xa que recibirá de Deus a coroa da vida, que se dará a quen o obedece (ama) (Xac 1:12).

Santiago usa o termo “fe” no sentido de “crer”, “creer”, “confiar”, a diferenza do apóstolo Paulo, que usa o termo tanto no sentido de “crer” como no sentido de “verdade”, e este último significado é moito máis empregado ca iso.

Despois, Santiago presenta a esencia do evanxeo, que é o novo nacemento a través da palabra da verdade (Xac 1:18). Despois de afirmar que é necesario recibir a palabra do evanxeo como servo obediente, que é o poder de Deus para a salvación (Santiago 2,21), Santiago exhorta aos seus interlocutores a cumprir o determinado no evanxeo, sen esquecer a doutrina de Cristo (Santiago 2,21).

Santiago recorda que calquera que estea atento á verdade do evanxeo e persevera nela, sen ser un oínte esquecido, está a facer o traballo establecido por Deus: crer en Cristo (Santiago 2:25).

Á vista do traballo requirido por Deus, Santiago demostra que ser relixioso sen restrinxir o que vén do corazón é enganarse a si mesmo e a relixión do individuo resulta inútil (Santiago 2: 26-27).

De novo Santiago chama aos seus interlocutores irmáns e logo chámalles que non mostren respecto ás persoas, xa que profesaban ser crentes en Cristo (Xac 2: 1). Se alguén di que cre no Señor Xesús, debe proceder segundo esa crenza: non respectar ás persoas por orixe, idioma, tribo, nación, etc. (Xas 2:12)

O enfoque de Tiago cambia de novo a través dun serio: – ‘Meus irmáns’, para preguntarlles se é beneficioso dicir que teñen fe, se non teñen obras. É posible unha crenza sen gardar obras?

O termo traballo en contexto debe entenderse segundo a visión do home da antigüidade, que é o resultado da obediencia a un mandamento. Para os homes da época, a orde dun amo e a obediencia dun servo deron lugar a un traballo.

O enfoque cambia das persoas á salvación. Primeira; Quen ten fe en Cristo non pode respectalo. Segundo: quen diga que ten fe en que Deus é un, se non fai o traballo que Deus esixe, non se salvará.

A cuestión non se trata de alguén que di ter fe en Cristo, pero alguén que di ter fe, con todo, é fe nun só Deus. Quen teña fe en Cristo salvarase, porque esta é a obra que Deus esixe. Non podes salvar a alguén que di ter fe en Deus, pero que non cre en Cristo, xa que non é o que fai o traballo.

O traballo requirido de quen di ter fe (crenza) é o traballo

que remata a perseveranza (Jas 1: 4), é dicir, é seguir crendo na lei perfecta, a lei da liberdade (Jas 1:25).

Como os cristiáns convertidos entre xudeus sabían que o traballo que Deus esixe é crer en Cristo, ao argumentar que non basta con dicir que ten fe, Santiago subliñou que é inofensivo crer en Deus e non crer en Cristo.

O enfoque do capítulo 3 cambia de novo cando se di: meus irmáns (Jás 3: 1). A instrución está dirixida a aqueles que querían ser mestres, con todo, para este exercicio ministerial é esencial ser “perfecto”. Ser “perfecto” no contexto non significa tropezar coa palabra da verdade (Jás 3: 2) e, así, poderá dirixir o corpo (os alumnos).

Despois de exemplos do que a palabra é capaz de promover, o enfoque cambia de novo para tratar a imposibilidade de proceder con diferentes mensaxes da mesma persoa, contrastando o coñecemento de Deus fronte á sabedoría e tradición humana (Jas 3:10 -12).

Finalmente, a instrución é que os cristiáns convertidos de entre xudeus non deben falarse mal uns dos outros (Santiago 4:11) e, por figura (ricos), facer referencia aos xudeus que mataron a Cristo.

A epístola péchase abordando o tema inicial: a perseveranza (Xac 5:11), animando aos crentes a ter paciencia no sufrimento.

Os principais equívocos de interpretación

1. Comprende que Tiago está preocupado por cuestións como a xustiza social, a distribución da renda, as accións benéficas, etc.

2. Considerar a severa reprimenda aos “ricos” que acumulan bens como unha reprobación aos que posuían riqueza material é non observar que o termo “rico” é unha figura que se aplica aos xudeus;
3. Comprenda que a carta de Santiago é antagónica ás ensinanzas do apóstolo Paulo, que presenta a salvación por fe en Cristo Xesús. De feito, Santiago mostra que crer en Deus non é o que Deus require para a salvación, senón crer que Xesús é o Cristo, obra da fe;
4. Comprenda que se precisan boas accións para autenticar a quen ten fe auténtica. Quen ten fe en Cristo segundo as Escrituras, ten fe xenuína, porque esta é a obra que Deus esixe;
5. Confundir os bos traballos cos froitos polos que se identifica a árbore.